

van het Curatorium, thans bestaande uit achttien leden — één van elk onzer Classes. Gesteund door een „finance committee“.

Wij houden er niet van om met sommen gelds een soort „show“ of vertoon te maken. Omdat de toestanden en geldswaarden in Amerika — met Nederland vergeleken — zooveel verschillen. Alleen noteeren wij dat het „budget“ voor het volgende jaar werd vastgesteld op \$ 127.580.00. Daarvan wordt \$ 94.410 berekend op salarissen voor het College en Seminarie faculteit — tezamen omtrent dertig mannen broeders, behalve een „dean“ voor de vrouwelijke studenten, een bibliothecarisse, en een directeur voor „athletics“ — de laatste belast met allerlei gymnastische oefeningen.

Als een nieuwe leerkracht komt a.s. jaar de heer Henry Zijlstra, die reeds vroeger onderwijs gaf in de Engelsche literatuur, thans te Harvard studeert, om den doctorsgraad te erlangen en — verleden jaar heel wat tijd wijdde aan de vertaling in 't Engelsch van Dr K. Schilder's driedeelig werk over het Lijden des Heilands.

We hebben echter genoeg opgeteekend over Calvin College en Seminarie. En zullen nu nog enkele regels wijden aan een zaak waarin de Gereformeerde Kerken in Nederland en de Christian Reformed Church als twee „partners“ bezig zijn sedert jaren — n.l. Zuid-Amerika.

Het „Jaarboek“ der Geref. Kerken geeft allerlei cijfers omtrent „Classis Buenos Aires“ en de kerken die deze classis uitmaken, n.l. Buenos Aires, Tres Arroyos, Chubut, alle drie in Argentinië, en Carambehy, in Brazilië. Voor de twee laatstgenoemde kerken „leenden“ onze Amerikaansche kerken twee jeugdige predikanten, n.l. Ds I. Potts, die Tres Arroyos dient, zijn salaris betalend, en Ds W. Muller, die sedert enkele jaren Carambehy dient. Ook zijn salaris wordt door onze kerk betaald. Tenminste in den eersten tijd was dit het geval. Gaandeweg wordt dit op genoemde plaatsen beter. Ds A. C. Sonneveldt dient sedert jaren de gemeenten Buenos Aires en Chubut. Elk jaar arbeidt deze veteraan te midden van het Gereformeerde volk te Chubut, in het verre zuiden, in het z.g.n. Patagonië. Het is deze Chubut-kolonie, die oorspronkelijk gevestigd werd door Zuid-Afrikaanders, ongewillig om te wonen onder de Britsche vlag. Velen hunner gingen en gaan terug naar Zuid-Afrika. Ook sommigen van de kerk door Ds Sonneveldt bediend.

Er werd geklaagd dat de jeugd van Chubut heel wat afweek van de Verbondspaden. Die klacht werd geuit door Ds D. Postma, die een paar jaar geleden de Kolonie bezocht. Onze kerk sprak de gedachte uit, dat Zuid-Afrika behoorde te zorgen dat Chubut een leeraar bekam. Zoodat b.v. Ds Sonneveldt zich kon bepalen in zijn arbeid tot Argentinië's hoofdstad, en het „Kerkblad“ door hem geredigeerd — een arbeidsveld dat behoefte heeft aan geregeld „full time“ verzorging. Tot hiertoe kwam daar helaas nog niets van, helaas. Tevens meende Ds Sonneveldt dat Ds Postma den toestand te Chubut te donker had gekleurd. Ook werd onzerzijds de gedachte uitgesproken dat het goed zou zijn voor de broeders Potts en Muller, om classisbeurten te vervullen te Chubut. Tot verandering van klimaat, omgeving enz.

Kort en goed — het besluit der Synode was, dat schrijver dezes, die voorzitter is onzer Commissie voor Zuid-Amerika, a.s. najaar zal confereren met de deputaten voor diezelfde zaak in het land der Vaders. Dit diene dezen waarden broeders voorloopig als mededeeling, dat we met hen hopen te beraadslagen omtrent de belangen van onze Gereformeerde broeders en zusters onder het „Zuidelijk kruis“ van hun sterrenhemel — en nog steeds, door genade, trouw aan het Evangelie des kruises.

HENRY BEETS.

Grand Rapids, Mich., 21 Juni 1939.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN

Eenige kanttekeningen bij het „Rapport inzake tucht over doopleden“.

I.

Er ware heel wat over de positie van „doopleden“ in onze kerken te zeggen. De beschouwing over hun positie raakt de beschouwing van heel ons kerkelijk instituut. Ik heb gewacht om eerst anderen, met name hen die over een eigen blad beschikken hun gevoelen over dit rapport te doen uitspreken. Nu zit ik midden in de drukte verbonden aan afscheid nemen en verhuizen en kan daardoor niet een uitvoerige bespreking aan dit rapport wijden — hoe zeer het dit verdient, maar ik wil toch alere de synode zamenkomt eenige kanttekeningen bij dit rapport maken. Ik laat ze hier volgen.

Daar is gewis veel in het rapport waar we het allen hartelijk mee eens zijn. Als b.v. dat de doopleden tot de kerk behoren, zij zijn daarin door den Doop mee opgenomen, over hen moet dies ook tucht geëoefend worden, hetzij indirect door de ouders, of direct door onderwijzing en vermaning der kerk, veel en velerlei, lang en geduldig. Maar waar ik hier op wijzen wil is de uiteindelijke „excommunicatie“, ja dan neen,

en hoe. Bijzonder over wat te doen met meelevende volwassen doopleden, onbesproken van wandel, maar niet komende tot het doen van belijdenis, ook na lang vermaan.

Ik wijs op het volgende.

1. Het „ontstellende“, zooals het in de kerkelijke pers genoemd werd. Mannen als Rutgers en Bavinck, „mannen van de schouder en opwaarts groter dan wij“ als eveneens in de kerkelijke pers gezegd werd, zouden van onjuiste opvattingen uitgegaan zijn, en een verkeerde basis aan het rapport in 1896 door de kerken aangenomen, gelegd hebben. Het besluit toen genomen zou op een onjuiste basis rusten en dies onhoudbaar zijn. Inderdaad, dit is wel „ontstellend“. Niet enkel wat die mannen betreft, maar tucht over doopleden, naar dat rapport sinds 1896 uitgeoefend, zou dan in sommige gevallen op onjuiste wijze uitgeoefend zijn.

De mogelijkheid, ja de waarschijnlijkheid, bestaat dat zooveel ons aangaat, menschen buiten het koninkrijk Gods gesteld zijn, die naar het oordeel van dit rapport daar niet buiten gesteld hadden behooren te worden. Inderdaad „ontstellend“. Hier mag wel met groote voorzichtigheid geoordeeld worden. En de zaak van alle kanten bezien worden. Er zit te veel aan vast! En dan neem ik het voor het rapport van 1896, wat zijn hoofdstrekkende en hoofdgronden betreft, op.

Ik wijs op den eersten grond waarin Rutgers en Bavinck zich, volgens het huidig rapport, zouden vergist hebben.

Het huidig rapport wijst (p. 5, 6) op het besluit van de Dordtsche synode van 1578. Daarin ligt ook naar het getuigenis van het huidig rapport uitgesproken, dat als afvallige doopleden, na vermaan te zijn, hardnekkig blijven, „dan plaatsen zij zichzelf buiten het verbond Gods en zijn gemeente“. Volgens het rapport van Rutgers en Bavinck hield deze uitspraak der synode van 1578 ook in, dat volwassen doopleden die niet tot openbare belijdenis kwamen, ook al was het, dat zij niet tot openbare afval kwamen, niet meer behoorden tot de gemeente, dat zij wegens het achterwege blijven van „belijdenis en verbintenis“ moesten geacht worden afvallig te zijn geworden. Volgens het huidig rapport moet die interpretatie van het besluit van 1578 worden afgewezen, en verstaan, dat dit besluit zegt, dat alleen hardnekkige openbaar afvallige doopleden moesten beschouwd worden zonder excommunicatie buiten de gemeenschap der kerk komen te staan. Het huidig rapport is het eens met dat van 1896, dat in dit besluit staat dat kerkelijke excommunicatie slechts kan toegepast worden op degenen, die na belijdenis en verbintenis tot het H. Avondmaal zijn toegelaten (t.a.p.). Nu, dit is m.i. de hoofdzak van wat Rutgers en Bavinck willen beweren. Dit besluit van 1578 spreekt — ik geef het de rapporteurs van het huidig rapport toe — alleen van openbaar afvalligen. Maar het zegt toch, dat doopleden niet geëxcommuniceerd kunnen worden. Zij plaatsen zich in sommige gevallen zelfs buiten het verbond. Iets dat door het huidig rapport als het gevoelen der Geref. Kerken van 1578 erkend wordt t.a.p. Dat is al een heel voornaam ding uit het rapport Rutgers-Bavinck. We laten de kwestie in het midden of onder „openbaar afvalligen“ alleen doopleden met een goddeloos leven kunnen verstaan worden, of ook volwassen meelevende onbesproken van wandel zijnde doopleden, die niet tot het doen van belijdenis komen.

Waar ik hier op wijzen wil is op dat daareven genoemd punt: kunnen doopleden in den eigenlijken en gewonen zin ge-excommuniceerd worden? Dat beteekent: Excommuniceert de Kerk kinderen? Want de kerkelijke status van doopleden is die van kinderen. Van onvolwassenen. Dat is der doopleden staat, de kinder-staat (kinderen in het verstand als idioten en krankzinnigen, al zijn ze volwassen, inbegrepen). En dan zegt het genoemde besluit van 1578 „neen, de kerk excommuniceert geen kinderen“.

Dat zegt ook de tweede grond van het rapport Rutgers-Bavinck. Dat wijst er op dat Voetius de „volwassen onvolwassenen“ houdt voor „incomplete“ leden der Kerk.

„Daarmee is — zoo gaat het huidig rapport voort — de grondslag weggenomen van geheel de verstrekkende redenering in 't rapport van 1896, in Voetius' beschouwing naast incomplete leden „blijkbaar geen plaats is voor een derde soort, die bestaan zou uit „volwassen onvolwassenen“, zoodat dus de gedoopte kinderen die niet tot belijdenis kwamen, geacht worden hun aanvankelijk lidmaatschap te hebben verloren“. „Voetius zegt nergens, dat voor zulke volwassene gedoopten (die niet tot belijdenis-doen komen, v. l.) het incomplete lidmaatschap als vanzelf vervalt“. Over het niet-spreken van Voetius over zulk een vervallen van het lidmaatschap zoo aanstonds. Hier alleen dit. Ik kan de juistheid der redenering van het huidig rapport noch het gewettigde der conclusie inzien. Integendeel, dat „incomplete leden“ is geheel in de lijn van de synode van 1578. De doopleden zijn „incomplete“ leden. Kerkelijk: Onvolwassen kinderen. Heel lang geduld, onderwijs, vermaan, maar eenmaal moet dat incomplete lid, als de jaren van compleet leven daar zijn, toch — zal het een levend lid zijn — tot compleetheid komen. Anders blijkt het uit het niet tot compleetheid komen, dat het een dood kind-lid is. Denk aan Kuiper's beeld van het zaad in den akker, dat, als de lente voorbij is en de zomer daar is en niets op den akker openbaar wordt. Het huidig rapport aanvaardt deze term van Voetius van „incomplete“ leden. Het wil dien term zelfs in ons kerkelijk spraakgebruik opgenomen hebben. Zie de voorgestelde afkondigingen p. 55 en verv. Dan moet het rapport ook de consequentie aanvaarden.

Deze is twee-erlei. Ten eerste dat doop-leden door hun zondig gedrag zich zeiven uitsluiten; en ten tweede dat „incomplete“ blijven — terwijl reeds lang de jaren van compleet lid te moeten zijn gekomen

zijn — en men daar dikwijls op gewezen is — en de kerk alle moeite daar voor gedaan heeft, — een reden is, en moet zijn, van zich zelf uit te sluiten. Anders gaat men voor zulke volwassene meelevende doopleden, die niet tot het doen van belijdenis des geloofs komen, een aparte positie, een derden status, in ons kerkelijk leven scheppen. En dit, vrees ik, zal de vrucht van het huidig rapport zijn. Ook al zoekt men het met vermaningen te voorkomen. Zie maar verder op.

J. VAN LONKHUYZEN.

Een korte gedachtenwisseling over cijfers en feiten.

Naar aanleiding van mijn artikel „Op weg naar een kerkelijke statistiek“, voorkomende in het nummer van 31 December 1938, ontving ik eenige brieven van enkele lezers van dit blad. Ik ben daarvoor zeer erkentelijk en gaarne maak ik gebruik van de gelegenheid, mij door de redactie van dit orgaan geboden, nog enkele opmerkingen te maken.

Wij moeten, zeide ik, zien te komen tot een tabel-larisch overzicht, dat jaarlijks kan worden gepubliceerd en waarvan elk lid onzer kerken behoorlijk kennis kan nemen. Immers tot het rechte gebod dat God aange-naam is behoort ook dat wij „onzen nood en ellendigheid recht en grondig leeren kennen“. Een nauwkeurig bijgehouden tabelarisch overzicht, doet dien nood onzen eigen kerkmensen veel beter kennen — althans van een bepaalde zijde — dan de wel wat simpele gegevens van ons overigens voortreffelijk Jaarboek. En waar de nood wordt gekend, kan niet alleen het rechte gebod geboden, maar ook de rechte daad gedaan worden.

Nu moet al aanstonds worden opgemerkt, dat men goed moet onderscheiden tusschen een statistisch overzicht van een plaatselijke kerk en een tabelarisch overzicht, dat de cijfers geeft van alle kerken saam. Ons was het in ons artikel juist om dat laatste te doen. Niet alsof de statistiek der plaatselijke kerken van belang ware onthloot. Integendeel — nog noodiger dan een generaal overzicht is dat iedere kerk afzonderlijk kennis neme van haar bijzondere vreugden en noden. Maar men begrijpt, dat een tabelarisch overzicht, gelijk dat door ons wordt voorgestaan, onmogelijk die volledigheid zich kan veroorloven als één overzicht van een plaatselijke kerk. Wat dit laatste aangaat kan bijvoorbeeld — gelijk reeds eerder is geschied — worden gewezen op de uitnemende werkzaamheden die de heer G. J. van de Poll als administrateur van de Gereformeerde Kerk te Utrecht verricht. Het is hoogst gewenscht, dat elke plaatselijke kerk op zoodanige wijze registreere hetgeen binnen haar kerkmuuren plaats heeft. En ook is het mogelijk dat alle gegevens van de kerken op een centraal kerkelijk bureau worden opgenomen. Maar wil men een publicatie van alle kerken, dan moet men om redenen van overzichtelijkheid, plaatsruimte en kosten anders te werk gaan.

Reeds in het begin van het jaar 1938 hebben de uitgevers van ons blad en schrijver dezes uitvoerig gecor-respondeerd en tenslotte ook geconfereneerd over de mogelijkheid een kerkelijke statistiek, natuurlijk met de toestemming der redactie, op te nemen in ons Jaarboek. Van de wenschelijkheid, ja zelfs van de noodzakelijkheid, daarvan waren beiden overtuigd. Tot uitvoering van dit voornemen kwam het echter tot beider leed-wezen niet. Economische motieven moesten helaas ook hier den doorslag geven. Men bedenke — wat ook schrijver dezes vóór zijn conferentie met den uitgever onbekend was — dat een tabelarisch overzicht welhaast het duurste netwerk is dat er bestaat. Daarbenooven eischt het verzorgen en bewerken van zulke tabellen een zeer uitvoerige en kostbare administratie. En zelfs bij een bescheiden vergoeding voor den bewerker, die zooveel tijd hieraan zal hebben te besteden, is de uitgave van zulk een statistiek door particulieren niet mogelijk. Het is niet meer dan billijk, dat in zulk een geval de gezamenlijke kerken betalen voor hun gemeenschappelijke belangen. Het is niet één particuliere broeder, maar alle kerken samen die deze zaak zullen hebben te bekostigen. En als alle kerken bijdragen in de kosten — het behoort niet eens veel te zijn — is de uitgave van een tabelarisch overzicht een vervulbare wensch.

Eén der brieven-schrijvers vraagt ons waarom we in onze tabellen ook niet de doopleden gespecificeerd hebben in de twee geslachten: „mannelijk en vrouwelijk“.

Waar wij aldus hadden geteekend:

Tabel 1.

GEMEENTE	Dooplid	Belijdend lid		Totaal
		M.	Vr.	
Haarlem	134	80	129	343

stelt deze lezer het volgende voor:

Tabel 2.

Ingekomen met attestatie van 1 Januari—31 December 1937.					
GEMEENTE	Dooplid		Belijdend lid		Totaal
	M.	Vr.	M.	Vr.	
Haarlem	70	64	80	129	343

We brachten nu een willekeurige splitsing in de cijfers der doopleden. Op zichzelf bevat dit voorstel veel aanlokkelijke. Maar bij de samenstelling van onze proeftabel hebben we opzettelijk deze splitsing vermeden. We stelden ons immers voor een uitgave,

waarin ieder zou nemen. Dat kan nu door bovenberegeld vijf een met een and — toch eenig zou nu men moesten regi

logekomen mt

Gemeente

Haarlem .

En dan wo 43 cm. En d de enorme ke het gevolg z of elke pla en bescheide Natuurlijk

Een lezer vraag of we splitsen in t een andere behorend, t tot geen kerl werden gedoo overwogen. W derde categor sonen, die w hooren, en al kerk begeere kolom hebbe arbeid tot o evangelisatie voorstel niet daarom het v

Toetreding o

Doopl. Belijder

M.

5 2

Stel dat he komen, en de streerd, dan afdeeling all kinderen wer dan zoowel c die, welke u gaande splits kerken niet v

De kolom , voor splitsin hen, die zich die breken m gaat dezen pe toezicht zij z hunner ontr voor hun ker op hun kerk is gebleven. Z we mede, dat worden same niet tot de Ge b. leden, die lijdende leder gesneden, d doopledenreg

Ons werd t aantal de voort“. Dit lijks bij het

De stand v gegeven, zoo leden aangaa stand is uit den loop der aansluiting e deze statistiek meer waar n kosten deze g Met een ge bruik makend van dit blad, Men teekene papier, men artikel voorge op een stuk l reeds een dul de kerkeraad opgehangen m men voor z plaatsnaam e

HAARLE

1 Jan. '37—31 Jan. '38—31 Jan. '39—31 Jan. '40—31 enzovoort